

Sygn. akt I C 1968/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Leszek Kawecki

Protokolant: Beata Olewińska

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2018 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z **siedzibą we W.**

przeciwko **B. M.**

o zapłatę kwoty 6 557,98 zł

I. zasądza od pozwanego **B. M.** na rzecz strony powodowej (...) z **siedzibą we W.** kwotę **6 557,98 zł** (sześć tysięcy pięćset pięćdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt osiem groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 lipca 2017 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę **2 067 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt *I C 1968/17*

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym strona powodowa (...)

z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od pozwanego B. M. kwoty 6 557,98 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 lipca 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztami sądowymi w kwocie 30 zł i kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podała, że pozwany oraz wierzyciel pierwotny Bank (...) SA zawarli w dniu 15.03.2011 r. umowę bankową o numerze (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tej umowie. Pozwany nie wywiązał się jednak z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W następstwie powyższego, wobec niedotrzymania przez pozwanego warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał go do zapłaty kwoty pieniężnej. Jednocześnie w treści wezwania poinformował pozwanego, że

w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w wezwaniu wierzytelność zostanie przelana na rzecz powodowego Funduszu. Pozwany pomimo upływu wyznaczonego terminu nie dokonał zapłaty, wobec czego w dniu 20.11.2015 r. Bank (...) SA zawarł

z Funduszem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw

i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym. Jednocześnie strona powodowa wskazała, że określona wyżej umowa przelewu wierzytelności została ograniczona o postanowienia stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa

w rozumieniu art. 11 ust. 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Podała też, że potwierdzeniem, iż wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem przedstawionej umowy przelewu (cesji) wierzytelności, jest wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Ten elektroniczny załącznik do umowy cesji wierzytelności jest równoważny

z załącznikiem w wersji papierowej. Wskazany wyciąg zawiera dane niezbędne do zidentyfikowania zarówno stron, jak i samego stosunku zobowiązaniowego łączącego pozwanego z wierzycielem pierwotnym. Dane te również zostały wymienione w papierowym załączniku do umowy przelewu wierzytelności. Ze względu na fakt, iż papierowy załącznik do umowy przelewu wierzytelności zawiera dane objęte tajemnicą bankową w rozumieniu art. 105 prawa bankowego oraz ochroną danych osobowych na mocy ustawy o ochronie danych osobowych, które to dane dotyczą większej liczby wierzytelności i podmiotów, cały obszerny załącznik do umowy cesji nie może być przedłożony w oryginale. W związku z tym, na potrzeby niniejszego postępowania, przedłożony został wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Strona powodowa podała również, że zadłużenie pozwanego wynosi obecnie 6 557,98 zł, w tym należność główna 5 269,64 zł oraz skapitalizowane odsetki

1 288,34 zł. Na odsetki te składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego, naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy, odsetki ustawowe naliczone przez powodowy Fundusz od należności głównej za okres po dniu cesji wierzytelności do dnia 31.12.2015 r. i odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez Fundusz od należności głównej od dnia 01.01.2016 r. do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu. Dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na pozwanym jest wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu nr (...)/ (...) z dnia 28.07.2017 r., podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych Funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego Funduszem. Osnowa wyciągu dokładnie precyzuje źródło i rodzaj przysługującej stronie powodowej wierzytelności wraz z potwierdzeniem faktu dokonanej cesji. Zważając na treść art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c., strona powodowa wskazała też, iż zgodnie z przyjętą polityką ugodowego załatwiania spraw, po zawarciu umowy cesji, zaś przed złożeniem pozwu, podjęła wielokrotnie próby kontaktu z pozwanym (również telefonicznego). Przejawem woli rozwiązania sporu drogą polubowną było również skierowanie do pozwanego przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 04.07.2017 r. Powyższe starania okazały się jednak bezskuteczne, albowiem nie doszło do zawarcia ugody ani też uregulowania zadłużenia.

Postanowieniem z dnia 15 września 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę tutejszemu Sądowi, stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, tj. na podstawie art. 505³³ § 1 k.p.c. w zw. z art. 499 pkt 2 k.p.c.

W pisemnej odpowiedzi na pozew z dnia 22.02.2018 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z kwotą 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Zaprzeczył wszystkim podniesionym przez stronę powodową twierdzeniom, a z ostrożności procesowej podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. Podniósł, że dla przyjęcia skuteczności cesji podstawowe znaczenia ma wykazanie istnienia przelewanej wierzytelności, a więc okoliczności, z których wynika, że prawo takie przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Powodowy Fundusz wskazał, że jego zobowiązanie wynika z umowy bankowej, której postanowień miał on nie dotrzymać, w związku z czym zaistniała podstawa do obciążenia go dochodzonymi

w pozwie należnościami. W materiale dowodowym brak jest jednak takiej umowy. Jako dowód na istnienie wierzytelności strona powodowa przedstawiła jedynie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i umowę cesji. Treść wyciągu, co do zasady, powinna odzwierciedlać treść wpisów dokonywanych w księgach funduszu. Nie przesądza to jednak jeszcze, że konkretna wierzytelność faktycznie istnieje, w ramach bowiem kontroli

rachunkowej nie jest oceniana strona prawna konkretnej transakcji i jej skuteczność w świetle prawa cywilnego. Celem prowadzenia ksiąg rachunkowych funduszu jest jedynie wykazanie dokonywanych operacji zakupu lub sprzedaży w celach finansowych. Oznacza to, że samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności, nie wiąże się

z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Celem prowadzenia ksiąg rachunkowych funduszu jest jedynie wykazanie dokonywanych operacji zakupu lub sprzedaży w celach finansowych.

W powyższym kontekście należy zdaniem pozwanego stwierdzić, że domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz w drodze przelewu. Tym samym wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu stanowi twierdzenia samej strony, nie może być jednak uznany za dowód stwierdzający istnienie wierzytelności. Stosownie zaś do art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W myśl z kolei art. 232 zd. 1 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Jeżeli strona nie udowodniła twierdzeń przytoczonych na uzasadnienie zgłaszanych żądań czy zarzutów, naraża się na przegranie procesu. Wszelkie braki, niedokładności, przemilczenia w zakresie podstawy faktycznej

i prawnej pozwu obciążają więc powoda, tym bardziej, gdy jest on reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika. W przedmiotowej sprawie niewątpliwie obowiązek wynikający z powyższych przepisów spoczywał na stronie powodowej, dlatego też, w związku

z nieudowodnieniem istnienia dochodzonego roszczenia (cedowanej wierzytelności), powództwo powinno podlegać oddaleniu w całości.

W piśmie procesowym z dnia 22.02.2018 r. strona powodowa podtrzymała powództwo w całości. Ponadto na podstawie art. 207 § 3 i 6 w zw. z art. 217 § 1 k.p.c. wniosła o przeprowadzenie dowodu z dokumentów dołączonych do pisma na okoliczność istnienia, wysokości i wymagalności dochodzonego pozvem roszczenia. Wyjaśniła też, iż pozwany zawierał umowę z (...) Bankiem SA, który następnie połączył się z Bankiem (...) SA, stąd różnica między nazwą Banku na ww. umowie źródłowej

i w nazwie wierzyciela pierwotnego, z którym zawarła umowę przelewu wierzytelności.

W dniu 04.01.2013 r. doszło bowiem do połączenia (...) Banku SA z Bankiem (...) SA na zasadzie art. 492 § 1 k.s.h., w wyniku czego Bank (...) SA wstąpił we wszelkie obowiązki i prawa (...) Banku SA. Strona powodowa zaznaczyła, że potrzeba powołania się na powyższe dowody wynika z konieczności ustosunkowania się do podniesionych w odpowiedzi na pozew zarzutów. Nadmieniała również, że uwzględnienie

i rozpatrzenie wskazanych wniosków dowodowych przyczyni się do rozstrzygnięcia sprawy, nie powodując przy tym zwłoki w jej rozpoznaniu. Wskazała też, że wobec niedotrzymania przez pozwanego warunków określonych w umowie wierzyciel pierwotny wypowiedział umowę w dniu 20.10.2014 r. Następnie wystawił w dniu 20.11.2015 r. wyciąg z ksiąg rachunkowych banku i zawarł z powodowym Funduszem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym, o czym wierzyciel pierwotny poinformował pozwanego pismem z dnia 11.12.2015 r. Przepisy prawa oraz umowa nie wymagają zaś dla skuteczności umowy cesji wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia ani zawiadomienia dłużnika o przejściu praw z umowy podstawowej. Wobec powyższego zarzut nieistnienia roszczenia należy uznać za całkowicie bezzasadny. Odnosząc się do zarzutów dotyczących cesji wierzytelności z kolei wskazała, że w rozumieniu art. 511 k.c. wierzyciel pierwotny przeniósł, na podstawie w/w umowy cesji, wierzytelność przysługującą bankowi wobec pozwanego na rzecz powodowego Funduszu. Przedłożone pismo stanowi pisemne stwierdzenie przelewu wierzytelności w rozumieniu powołanego przepisu. Zgodnie z tym przepisem jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. W przepisach Kodeksu cywilnego

ważność przelewu wierzytelności nie została uzależniona od zachowania szczególnej formy prawnej. Oznacza to, że z punktu widzenia formy prawnej przelew wierzytelności może być dokonany także ustnie, a nawet per facta concludentia. Forma prawna wskazana w art. 511 k.c. jest więc zastrzeżona dla celów dowodowych (ad probationem). Ponadto w artykule tym mowa jest

o „stwierdzeniu” przelewu wierzytelności pismem, a nie o zawarciu przelewu w formie pisemnej. Czym innym jest więc dokonanie czynności prawnej w formie pisemnej, czym innym „stwierdzenie” pismem, że dana czynność prawna została dokonana. „Stwierdzenie pismem” odnosi się nie do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisemnego stwierdzenia, że umowa przelewu wierzytelności została zawarta. Bezsprzecznie zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności spełnia warunek pisemnego stwierdzenia przejścia wierzytelności w rozumieniu art. 511 k.c. oraz poglądów orzecznictwa i doktryny. Wreszcie powodowy Fundusz w wyniku cesji nabył prawo własności wierzytelności w takich samych granicach, jak przysługiwało to wierzycielowi pierwotnemu. Odnosząc się natomiast do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia strona powodowa podniosła, iż powyższy zarzut należy uznać za chybiony. Wskazała jednocześnie okoliczności, które doprowadziły do skutecznego przerwania terminu przedawnienia, a mianowicie: wypowiedzenie umowy z dnia 20.10.2014 r. i wniesienie przedmiotowego pozwu w dniu 28.07.2017 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany B. M. oraz wierzyciel pierwotny (...) Bank Spółka Akcyjna

z siedzibą w W. zawarli w dniu 15 marca 2011 r. umowę kredytu bankowego numer (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną

w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie.

Wobec niedotrzymania przez pozwanego warunków określonych w umowie,

wierzyciel pierwotny wypowiedział tę umowę w dniu 20 października 2014 r. Następnie wystawił w dniu 20 listopada 2015 r. wyciąg z ksiąg rachunkowych Banku i zawarł

ze stroną powodową (...) z siedzibą we W. Funduszem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym. O powyższym wierzyciel pierwotny poinformował pozwanego pismem z dnia 11 grudnia 2015 r.

Pozwany zawierał umowę z (...) Bankiem SA z siedzibą w W., który następnie połączył się z Bankiem (...) SA z siedzibą we W., stąd różnica między nazwą Banku na ww. umowie źródłowej i w nazwie wierzyciela pierwotnego, z którym strona powodowa zawarła umowę przelewu wierzytelności. W dniu 04 stycznia 2013 r. doszło bowiem do połączenia (...) Banku SA z Bankiem (...) SA na zasadzie art. 492 § 1 k.s.h., w wyniku czego Bank (...) SA wstąpił we wszelkie obowiązki i prawa (...) Banku SA

Dowód: odpisy: umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 15 marca 2011 roku, potwierdzenia odbioru umowy, oświadczenia o poddaniu się egzekucji, kserokopie: ogólnych warunków kredytowania w zakresie udzielania kredytów gotówkowych oraz kredytów konsolidacyjno - restrukturyzacyjnych w (...) Banku SA, harmonogramu spłat i kosztów kredytu, wyciągu z ksiąg rachunkowych Banku na dzień 20 listopada 2015 r. nr (...) z dnia 10 maja 2016 roku oraz zawiadomienia z dnia 11 grudnia 2015 roku wraz z potwierdzeniem nadania.

Określona wyżej umowa przelewu wierzytelności została ograniczona

o postanowienia stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 4 ustawy

o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Potwierdzeniem więc, iż wierzytelność dochodzona pozvem była przedmiotem umowy przelewu (cesji) wierzytelności, jest wyciąg

z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Ten elektroniczny załącznik do umowy cesji wierzytelności jest równoważny z załącznikiem w wersji papierowej. Zawiera dane niezbędne do zidentyfikowania zarówno stron, jak i samego stosunku zobowiązaniowego łączącego pozwanego z wierzycielem pierwotnym. Dane te również zostały wymienione w papierowym załączniku do umowy przelewu wierzytelności.

Dowód: odpisu umowy sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 20 listopada 2015 roku, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji.

Zadłużenie pozwanego wynosi obecnie 6 557,98 zł, w tym należność główna 5 269,64 zł oraz skapitalizowane odsetki 1 288,34 zł. Na odsetki te składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego, naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy, odsetki ustawowe naliczone przez powodowy Fundusz od należności głównej za okres po dniu cesji wierzytelności do dnia 31.12.2015 r. i odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez stronę powodową od należności główne od dnia 01.01.2016 r. do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu. Dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na pozwanego jest wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu Nr (...) / (...) z dnia 28 lipca 2017 r., podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych Funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzając Funduszem.

Dowód: odpis wyciągu z wykazu wierzytelności załącznika nr 2, wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego i Ewidencji Analitycznej Nr (...) / (...)

z dnia 28 lipca 2017 roku.

Po zawarciu umowy cesji, zaś przed złożeniem pozwu, strona powodowa podjęła próby kontaktu z pozwanym (również telefonicznego). Przejawem woli rozwiązania sporu drogą polubowną było również skierowanie do pozwanego przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 04 lipca 2017 r. Powyższe starania okazały się jednak bezskuteczne, albowiem nie doszło zawarcia ugody ani też uregulowania zadłużenia.

Dowód: kserokopia pisma z dnia 04 lipca 2017 roku skierowanego do pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

W niniejszej sprawie nie było sporu zarówno co do faktu zawarcia przez pozwanego spornej umowy kredytu, jak i – zdaniem Sądu – przelewu wierzytelności wynikającej z tej umowy na rzecz strony powodowej. Według zaś art. 509 § 1 k.c., wierzyciel pierwotny może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

W myśl § 2 tego artykułu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki.

W świetle zebranych w sprawie dowodów uznać też należy, że podniesione przez pozwanego zarzuty są bezzasadne. W odpowiedzi na pozew, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, nie wskazał on, na jakiej podstawie twierdzi, że dochodzone pozwem roszczenie jest przedawnione. Odnosząc się właśnie do tego najdalej idącego zarzutu pozwanego, zgłoszonego z „ostrożności procesowej”, należy wskazać, że dochodzone roszczenie jest związane z prowadzoną przez wierzyciela pierwotnego działalnością gospodarczą, a tym samym przedawnia się w terminie trzech lat. Według bowiem przepisu art. 118 k.c. (w brzmieniu obowiązującym w dacie wyrokowania), jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Przepis art. 120 § 1 zdanie pierwsze k.c. stanowi z kolei, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W tym przypadku z zebranego materiału dowodowego wynika, że pismem z dnia 20 października 2014 r. wierzyciel pierwotny

wypowiedział pozwanemu przedmiotową umowę kredytu w zakresie warunków spłaty, co oznaczało obowiązek spłaty całego zadłużenia w terminie wypowiedzenia. Z kolei z wyciągu z ksiąg rachunkowych Banku na dzień 20 listopada 2015 r. nr (...) wynika, że wymagalne było roszczenie pozwanego wobec wierzyciela pierwotnego na ten dzień

w kwocie 5 425,24 zł, w tym kapitał w kwocie 5 269,94 zł. Oznacza to, że najpóźniej w dacie wystawienia tego wyciągu wierzytelność wynikająca z powyższej umowy kredytu był już wymagalna. Tym samym termin przedawnienia tego roszczenia upłynął najpóźniej z dniem 20 listopada 2018 r. Pozew w niniejszej sprawie strona powodowa wniosła zaś w dniu 28 lipca 2017 r., a więc przed upływem terminu przedawnienia. W tych okolicznościach pozwany nie mógł skutecznie uchylić się od zaspokojenia tego roszczenia, powołując się na zarzut przedawnienia.

Trzeba też zgodzić się ze stanowiskiem strony powodowej, odnosząc się do dalszych zarzutów pozwanego, że przepisy prawa oraz umowa nie wymagają dla skuteczności cesji wierzytelności wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia ani zawiadomienia dłużnika

o przejściu praw z umowy podstawowej. Wobec powyższego zarzut nieistnienia roszczenia zgłoszony przez pozwanego należy uznać za bezzasadny. Jak słusznie podniosła nadto strona powodowa, wierzyciel pierwotny przeniósł na nią, na podstawie wyżej wymienionej umowy cesji, wierzytelność przysługującą Bankowi wobec pozwanego w rozumieniu art. 511 k.c.. Zgodnie z tym przepisem jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. W przepisach Kodeksu cywilnego ważność przelewu wierzytelności nie została więc uzależniona od zachowania szczególnej formy prawnej. Oznacza to, że forma prawna wskazana w art. 511 k.c. jest zastrzeżona tylko dla celów dowodowych (ad probationem). Ponadto w artykule tym mowa jest

o „stwierdzeniu” przelewu wierzytelności pismem, a nie o zawarciu przelewu w formie pisemnej. „Stwierdzenie pismem” odnosi się nie do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisemnego stwierdzenia, że umowa przelewu wierzytelności została zawarta. Bezspornie zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności z dnia 11 grudnia 2015 r. spełnia warunek pisemnego stwierdzenia przejścia wierzytelności w rozumieniu art. 511 k.c. Ponadto powodowy Fundusz w wyniku cesji nabył prawo własności wierzytelności w takich samych granicach, jak przysługiwało to wierzycielowi pierwotnemu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak

w punkcie I wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu (punkt II wyroku) Sąd oparł na przepisach art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., ustanawiających odpowiedzialność strony za wynik procesu. Skoro pozwany przegrał spór, to obowiązany jest zwrócić stronie powodowej poniesione przez nią koszty procesu w wysokości 2 067 zł, na które składały się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 250 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i koszty zastępstwa procesowego radcy prawnego w stawce minimalnej wynoszącej 1 800 zł.